

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Jarmilou Tůmovou jako samosoudkyní ve věci žalobce **Česká pojišťovna, a.s.**, IČ 45272956, se sídlem Spálená 75/16, Praha 1, zastoupeného Mgr. Janem Ševčíkem, advokátem se sídlem Na Královně 862, Praha 5, proti žalovanému **CENEP Tanks, s.r.o.**, IČ 24202029, se sídlem Ouvalova 390/5, Slaný, zastoupeného JUDr. Janem Holubem, LL.M., advokátem se sídlem Kleinerova 24, Kladno, o zaplacení **234.703,63 Kč s příslušenstvím**,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci 57.259,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8 % ročně z částky 57.259,- Kč jdoucím od 21. 5. 2015 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku.**
- II. Co do zbytku, tj. ohledně částky 177.444,63 Kč s příslušenstvím, se žaloba zamítá.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 84.244,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku, do rukou právního zástupce žalobce.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se domáhal zaplacení původně 892.019,- Kč s příslušenstvím s poukazem na to, že mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena pojistná smlouva číslo [REDACTED] o pojištění odpovědnosti podnikatelů s účinností od 1. 8. 2013 a ve smlouvě bylo dohodnuto, že pojištění se sjednává na dobu určitou od 1. 8. 2013 do 1. 8. 2014. Pojištění se řídí zákonem č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě, příslušnými pojistnými podmínkami a dále smluvními ujednáními uvedenými pro jednotlivá pojištění. Z citované pojistné smlouvy byl žalovaný povinen hradit pojistné za období od 1. 8. 2013 do 1. 8. 2014 v původní dohodnuté částce 149.474,- Kč ve splátkách, splatných k 1. 8. 2013, 1. 11. 2013, 1. 2. 2014, 1. 5. 2014 a 1. 8. 2014. Jelikož během období pojištění docházelo k zařazování a vyřazování jednotlivých motorových vozidel pod sjednané pojištění, docházelo rovněž k postupné úpravě pojistného (v souladu s

čl. 2.5. Úvodní části smlouvy). V konečné podobě tak byl žalovaný povinen hradit pojistné za období od 1. 8. 2013 do 1. 8. 2014 v částce 160.087,- Kč ve splátkách dle tabulky 2 dokumentu Rekapitulace stavu k datu 19. 7. 2014. Žalovaný dluží na pojistném ke dni zániku pojištění (tj. 1. 8. 2014) částku 41.580,- Kč, která zůstala k tomuto dni žalovaným z celkového pojistného 160.087,- Kč neuhrazena, a to s ohledem na částečné platby žalovaného během období pojištění. Nejméně do dne 1. 8. 2014 pojištění trvalo, neboť žalovaný nedoložil žádný zákonný ani smluvní důvod pro dřívější zánik pojištění.

Další část nároku odůvodnil žalobce tvrzením, že mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena pojistná smlouva číslo [REDAKCE] o pojištění odpovědnosti silničního dopravce s účinností od 1. 8. 2014. Ve smlouvě bylo dohodnuto, že pojištění se sjednává na dobu určitou od 1. 8. 2014 do 31. 7. 2015. Pojištění se řídí příslušnými právními předpisy, příslušnými pojistnými podmínkami a dále smluvními ujednáními uvedenými pro jednotlivá pojištění. Z citované pojistné smlouvy byl žalovaný povinen hradit pojistné za období od 1. 8. 2014 do 31. 7. 2015 v původní dohodnuté částce 133.888,- Kč ve splátkách, stanovených dle dokumentu Vyúčtování pojistného, které bylo dle čl. 6.2. pojistné smlouvy její nedílnou součástí s tím, že tyto splátky byly stanoveny se splatností k 16. 8. 2014, 1. 11. 2014, 1. 2. 2015 a 1. 5. 2015. Jelikož během období pojištění docházelo k zařazování a vyřazování jednotlivých motorových vozidel pod sjednané pojištění, docházelo rovněž k postupné úpravě pojistného. V konečné podobě tak byl žalovaný povinen hradit pojistné za období od 1. 8. 2014 do 31. 7. 2015 v částce 140.765,- Kč ve splátkách dle tabulky 2 dokumentu Vyúčtování pojistného k datu 23. 8. 2014. Žalovaný však na pojistném uhradil toliko 70.207,- Kč dne 10. 12. 2014. Splátky pojistného ve výši 35.279,- Kč, splatné dle Vyúčtování ke dni 1. 2. 2015 a 1. 5. 2015 však již žalovaný neuhradil. Žalovaný tak dluží na pojistném za období od 1. 2. 2015 do 31. 7. 2015 částku 70.558,- Kč. Nejméně do konce dlužného období pojištění trvalo, neboť žalovaný nedoložil žádný zákonný ani smluvní důvod pro dřívější zánik pojištění.

Poslední část nároku odůvodnil žalobce tvrzením, že mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena také rámcová pojistná smlouva číslo [REDAKCE] o sdruženém pojištění souboru vozidel s účinností od 11. 7. 2013, kterou bylo sjednáno pojištění vozidel uvedených u jednotlivých obchodních případů - celkem 47. Ve smlouvě bylo dohodnuto, že pojištění se sjednává na dobu neurčitou. Pojištění se řídí zákonem č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, zákonem č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě, pojistnými podmínkami a dále smluvními ujednáními uvedenými pro jednotlivá pojištění. Z citované pojistné smlouvy byl žalovaný povinen hradit běžné pojistné za pojistné období 1 rok v dohodnutých částkách uvedených v jednotlivých obchodních případech. Dle pojistné smlouvy mělo být pojistné hrazeno na základě vystaveného Vyúčtování pojistného. Žalovaný upravené pojistné splatné ode dne 11. 11. 2014 nehradil a do 14. 4. 2015 dluží na pojistném částku 779.881,- Kč. K úhradě této částky bylo žalobcem žalovanému předloženo Vyúčtování pojistného ze dne 1. 5. 2015 s datem splatnosti 20. 5. 2015. Z tohoto dokumentu je rovněž patrné, že dlužné pojistné ke dni 14. 4. 2015 činilo původně 881.115,- Kč s tím, že ke dni 21. 4. 2015 byla tato částka snížena o provedené započtení na dlužnou částku 779.881,- Kč. Nejméně do konce dlužného období pojištění trvalo, neboť žalovaný nedoložil žádný zákonný ani smluvní důvod pro dřívější zánik pojištění.

Žalobou ze dne 16.12.2015 se tak žalobce domáhal zaplacení částky v souhrnné výši 892.019,- Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8 % p. a. z částky 41.580,- Kč od 2. 8. 2014 do zaplacení, dále se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8 % p. a. z částky 70.558,- Kč od 2. 5. 2015 do zaplacení, a zákonným úrokem z prodlení ve výši 8 % p. a. z částky 779.881,- Kč od 21. 5. 2015 do zaplacení, a s náklady řízení ve výši 91.002,20 Kč.

Žalobce pak podáním ze dne 13.4.2016 soudu oznámil, že na pojistnou smlouvu č. [REDAKCE] byla po podání žaloby dne 10. 3. 2016 započtena částka ve výši 244.757,- Kč, a to z výplaty pojistné události č. 5583603 ze dne 7. 12. 2015, ve které byl žalovaný uveden jako poškozený. Žalovanému bylo dopisem ze dne 8. 3. 2016 oznámeno, že pojistné plnění ve výši 244.757,- Kč bude započteno na pojistnou smlouvu č. [REDAKCE].

Žalovaný se k nárokům žalobce dle pojistné smlouvy č. [REDAKCE] písemně vyjádřil tak, že uznává svůj závazek vůči žalobci v plném rozsahu, tj. co do důvodu a do výše ve vztahu k částce 41.580 Kč. K nárokům žalobce dle pojistné smlouvy č. [REDAKCE] se vyjádřil obdobně, tedy že uznává svůj závazek vůči žalobci v plném rozsahu, tj. co do důvodu a do výše ve vztahu k částce 70.558 Kč. Nároky žalobce dle pojistné smlouvy č. [REDAKCE] však žalovaný neuznal, pokud šlo o tyto požadované platby na pojistné dle Smlouvy: a) vyúčtování za období 4/2015 ve výši 22.398,- Kč; b) vyúčtování za období 11/2014 ve výši 177.444,63 Kč (toto vyúčtované pojistné žalovaný uznal pouze ve výši 2.360,37 Kč). Žalovaný tedy uznal pohledávku žalobce na úhradu dlužného pojistného dle smlouvy č. [REDAKCE] co do důvodu a ve výši 580.038,37 Kč. Dále odkázal na čl. 10.1. Smlouvy, kdy jsou jednotlivé splátky pojistného hrazeny na základě vyúčtování zasílaného pojišťovnou pojistníkovi. V čl. 10.4. byl mezi účastníky sjednán způsob úhrady pojistného „vyúčtováním“, žalovanému však nebylo vyúčtování „4/2015“ doručeno. Rovněž v listinách, které byly žalovanému doručovány po zániku Smlouvy (tj. Oznámení o zániku rámcové smlouvy z 14.4.2015, informace o nedoplatku pojistného z 20.6.2015 nebo upomínka před podáním žaloby z 7.8.2015), nebyl tento tvrzený dluh specifikován a vyúčtován. I pokud by žalobce měl na úhradu pojistného ve výši 22.398,- Kč právo, tak dluh není splatný, protože nebyl žalovanému vyúčtován. Ad b) Nárok žalobce na úhradu pojistného dle vyúčtování 11/2014 žalovaný neuznal z toho důvodu, že dluh žalovaného vůči žalobci v rozsahu 177.444,63 Kč zanikl, když jej žalovaný dopisem ze dne 10.4.2016 odeslaným dne 11.4.2016 ve smyslu § 1982 ObčZ započítal proti své pohledávce vůči žalobci. Žalovaný vůči žalobci měl pohledávky z neuhrazených pojistných plnění z pojistných událostí č. [REDAKCE] a č. [REDAKCE].

K otázce započtení vzájemných pohledávek žalovaný upřesnil svá tvrzení takto:

a) Dne 16.10.2014 došlo k dopravní nehodě, při níž bylo poškozeno vozidlo žalovaného RZ [REDAKCE]. Žalobce tuto událost eviduje jako pojistnou událost č. [REDAKCE]. Vozidlo bylo zahrnuto do pojištění dle Smlouvy. Dle krycího dopisu ze dne 4.2.2015 ČP, a.s. krátila pojistné plnění o 55.878,63 Kč, a to „za nedodržení předepsaných přestávek řidičem vozidla v režimu AETR dle všeobecných pojistných podmínek pro pojištění vozidel VPPPMV-V-1/2014, článek číslo 15, odstavec 1a“. Žalovaný však neuznává, že žalobce měl v rámci likvidace pojistné události č. [REDAKCE] právo krátit pojistné plnění. Důvodem je to, že žalovaný jako pojištěný neporušil žádnou povinnost, která vyplývala ze Smlouvy nebo z předmětných pojistných podmínek. Na rozdíl od odpovědnosti žalovaného dle veřejného práva (nařízení ES 561/2006) se ve smluvním vztahu mezi účastníky dle Smlouvy neuplatní objektivní odpovědnost žalovaného. Krácení pojistného plnění tak bylo v rozporu se Smlouvou. K doplacení pojistného plnění ve výši 55.878,63 Kč žalovaný vyzval žalobce dopisem odeslaným dne 1.4.2016 odeslaným téhož dne. Vzhledem k tomu, že žalobce předmětnou částku ani ve stanovené lhůtě nezaplatil, žalovaný svoji pohledávku na její uhrazení dopisem ze dne 10.4.2016 započítal vůči shora uvedené pohledávce žalobce na úhradu pojistného dle Smlouvy.

b) V souvislosti se shora uvedenou dopravní nehodou z 16.10.2014 došlo k poškození návěsu – cisterny pro přepravu nebezpečných kapalin značky Van Hool, RZ [REDAKCE] – přívěs za nákladní automobil RZ [REDAKCE]. Opravu této cisterny žalobce eviduje jako pojistnou událost č. [REDAKCE]. Žalovaný jako pojištěný nechal předmětnou cisternu opravit v nejbližším

autorizovaném servisu, který opravuje cisterny značky Van Hall. Tento nejbližší servis provozuje společnost Feldbinder Spezialfahrzeugswerke GmbH se sídlem ve Wittenbergu,. Cena za opravu byla 25.662 EUR. Dle krycího listu z 10.2.2015 žalobce krátil pojistné plnění (cena opravy cisterny), na které měl žalovaný dle Smlouvy nárok, o celkem 121.566,- Kč. Dopisem odeslaným žalobci de 7.3.2016 žalovaný žádal, aby mu žalobce tuto částku uhradil. Vzhledem k tomu, že žalobce tak ve stanovené lhůtě neučinil, žalovaný svoji pohledávku na její uhrazení dopisem ze dne 10.4.2016 započítal vůči shora uvedené pohledávce žalobce na úhradu pojistného dle Smlouvy.

Při prvním jednání uznal žalovaný nárok uplatněný ve vztahu ke smlouvě č. [REDAKCE] ve výši 41.580,- Kč s příslušenstvím jako původně důvodný, ale žalovaný provedl dne 5.5.2016 úhradu této částky na účet žalobce, o čemž ale v době jednání ještě neměl žalobce doklad. Ve vztahu ke smlouvě č. [REDAKCE], kde je uplatněn nárok 70.558,- Kč s příslušenstvím, žalovaný nárok také při jednání uznal a z nároku uplatněného ve vztahu ke smlouvě č. [REDAKCE] ve výši 779.881,- Kč s příslušenstvím vzal žalobce před jednáním žalobu zpět ohledně 244.757,- Kč a zůstatek byl 535.124,- Kč s příslušenstvím. Z této částky činil žalovaný spornou částku 177.444,63 Kč s příslušenstvím, o které tvrdil, že nárok v této výši zanikl z důvodu oprávněného zápočtu provedeného žalovaným (šlo o nedůvodné krácení pojistného plnění na pojistnou událost). Z třetího nároku žalobce tak zůstala nesporná částka 357.679,37 Kč s příslušenstvím a v této výši žalovaný rovněž nárok žalobce uznal a dokazování bylo zapotřebí vést toliko k částce 177.444,63 Kč s příslušenstvím.

Žalobce následně oznámil, že na pojistnou smlouvu č. [REDAKCE] byla skutečně dne 6. 5. 2016, tedy až po podání žaloby, uhrazena částka ve výši 41.580,- Kč. Tato částka byla započtena na úhradu jistiny ve výši 41.580,- Kč. Žalobce uvedl, že žalovaný dosud neuhradil úrok z prodlení ve výši 8% ročně z částky ve výši 41.580,- Kč, jež vyčíslil na částku ve výši 5.865,88 Kč. Žalobce dále oznámil, že na pojistnou smlouvu č. [REDAKCE] byla po podání žaloby dne 29. 4. 2016 započtena částka ve výši 13.299,- Kč, a to z výplaty pojistné události č. [REDAKCE] ze dne 7. 12. 2015, ve které byl žalovaný uveden jako poškozený. Tato částka se vztahuje k nákladům spojeným se zapůjčením náhradního vozidla za období od 14. 12. 2015 do 14. 1. 2016. Žalovanému bylo dopisem ze dne 29. 4. 2016 oznámeno, že pojistné plnění ve výši 13.299,- Kč bude započteno na pojistnou smlouvu č. [REDAKCE].

Žalobce poté rozporoval, že žalovaný neuznal nárok žalobce na úhradu pojistného ve výši 177.444,63,- Kč (dle vyúčtování 11/2014), když tento dluh dle názoru žalovaného zanikl v důsledku toho, že jej žalovaný dopisem ze dne 10. 4. 2016 započítal proti své pohledávce, kterou má vůči žalobci z titulu neuhrazených pojistných plnění z pojistných událostí č. [REDAKCE] a [REDAKCE]. K pojistné události č. [REDAKCE] žalobce uvedl, že je i nadále toho názoru, že pojišťovna byla oprávněna krátit pojistné plnění, neboť řidič předmětného vozidla si nepočínal ve shodě s ustanovením článku 13 odst. 1a) Všeobecných pojistných podmínek pro pojištění vozidel a dopravovaných věcí VPPH 2006 (dale jen "VPPH 2006"), které tvoří nedílnou součást smlouvy, když z relace Policie České republiky bylo prokázáno, že řidička předmětného vozidla Jitka R. [REDAKCE], která byla účastníkem dopravní nehody, neměla v tachografu vloženou svou kartu řidiče, ale kartu řidiče pana Miloše P. [REDAKCE], a jela v režimu AETR. V takovém případě se jedná o závažné porušení povinností řidiče, a to i za předpokladu, že řidička dodržela předepsané přestávky na své kartě, neboť poté pokračovala v jízdě s použitím karty jiného řidiče. Z toho důvodu došlo ze strany žalobce ke krácení pojistného plnění v částce ve výši 55.878,63 Kč. S ohledem na to, že žalobce nevyhověl požadavku žalovaného na doplacení pojistného plnění, nesouhlasí ani se započtením této částky na pohledávku žalobce, která je předmětem tohoto řízení. K pojistné události č.

██████████, jejímž předmětem bylo poškození a následná oprava návěsu – cisterny pro přepravu nebezpečných kapalin značky Van Hool, RZ ██████████ – přívěsu za nákladní automobil, RZ ██████████, žalobce rovněž nadále trval na krácení poskytnutého pojistného plnění, a to z toho důvodu, že žalobce neakceptoval účtované práce za tuto opravu, která byla provedena v autoservisu ve Wittenbergu, neboť nedošlo ze strany žalovaného k připojištění plné úhrady za opravu v zahraničí. Žalobce tak při stanovení hodinové sazby vycházel z maximální hodinové sazby tuzemské opravny cisternových návěsů. O tomto byl pojišťovací makléř včas informován a to dne 7. 11. 2014.

Žalobce vzal žalobu částečně zpět nejprve dne 13. 4. 2016 co do částky ve výši 244.757,- Kč, když tato částka byla po podání žaloby započtena na pojistnou smlouvu č. ██████████. Dále byla žaloba částečně vzata zpět co do částky ve výši 41.580,- Kč z důvodu úhrady této částky ke dni 6. 5. 2016. Tato částka byla započtena na pojistnou smlouvu č. ██████████. Nakonec vzal žalobce žalobu částečně zpět co do částky ve výši 13.299,- Kč, když tato částka byla po podání žaloby započtena na pojistnou smlouvu č. ██████████. Na jednání konaném dne 11. 5. 2016 uznal právní zástupce žalovaného nárok uplatněný ve vztahu ke smlouvě č. ██████████ ve výši 41.580,- Kč s příslušenstvím jako původně důvodný, ale uvedl, že tato částka byla již ze strany žalovaného uhrazena. Dále byl právním zástupcem žalovaného uznán nárok ve vztahu ke smlouvě č. ██████████, kde je uplatněna částka ve výši 70.558,- Kč s příslušenstvím. Ve vztahu ke smlouvě č. ██████████ učinil žalovaný spornou částku ve výši 177.444,63 Kč s příslušenstvím, o které tvrdí, že nárok v této výši zanikl z důvodu oprávněného zápočtu provedeného žalovaným (šlo o nedůvodné krácení pojistného plnění na pojistnou událost), žalovaný tak z tohoto nároku uznal částku ve výši 357.679,37 Kč s příslušenstvím s ohledem na to, že žaloba byla již dne 13. 4. 2016 částečně vzata zpět co do částky ve výši 244.757,- Kč.

Na základě postupných dílčích zpětvzetí žaloby, pokud jde o částky 244.757,- Kč, 13.299,- Kč a 41.580,- Kč, rozhodl soud usnesením ze dne 3.6.2016, čj. 207 C 16/2016-136 o zastavení řízení ve vztahu k částce 299.636,- Kč s příslušenstvím a téhož dne rozhodl částečným rozsudkem – rozsudkem pro uznání čj. 207 C 16/2016-137 o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci 357.679,37 Kč s příslušenstvím, a to ve splátkách, na nichž se účastníci dohodli.

Vzhledem k dílčím uznáním i dílčím zápočtům provedeným žalobcem, specifikoval žalobce svůj konečný nárok v původní výši 892.019,- Kč jako požadavek na zaplacení 234.703,63 Kč. Konečným předmětem řízení tak zůstala částka 234.703,63 Kč, kterou tvoří sporná částka 177.444,63 Kč a ta část uznaného nároku, o níž nebylo rozhodnuto samostatným částečným rozsudkem pro uznání vzhledem ke vzájemnému prolínání více plnění z více smluv, tedy částka 57.259,- Kč. Z výše uvedeného také vyplývá, že částka ve výši 57.259,- Kč představuje rozdíl částky 70.558,- Kč (představující nárok žalobce z druhé pojistné smlouvy, který nebyl zahrnut do rozsudku pro uznání ze dne 3. 6. 2016, čj. 207 C 16/2016 – 137), a částky ve výši 13.299,- Kč, která byla následně započtena na pojistnou smlouvu č. ██████████.

Právní zástupce žalobce byl soudem vyzván, aby prokázal oprávněnost krácení pojistného plnění v souhrnné výši 177.444,63 Kč, aby se soud dále mohl zabývat důvodností započtení pohledávky žalovaného ve výši 177.444,63 Kč na pojistnou smlouvu č. ██████████. Žalovaný neuznal nárok žalobce na úhradu pojistného ve výši 177.444,63 Kč (dle vyúčtování 11/2014), a to z toho důvodu, že tento dluh dle názoru žalovaného zanikl, když jej žalovaný dopisem ze dne 10. 4. 2016 započítal vůči své pohledávce, kterou má vůči

žalobci z titulu neuhrazených pojistných plnění z pojistných událostí č. [REDAKCE] a [REDAKCE]. Žalobce je přesvědčen o svém postupu v souladu s ustanovením § 17 odst. 2 zákona č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě a o změně souvisejících zákonů (dále jen “zákon o pojistné smlouvě”), neboť řidička předmětného vozidla si nepočínala ve shodě s ustanovením článku 13 odst. 1a) Všeobecných pojistných podmínek pro pojištění vozidel a dopravovaných věcí VPPH 2006 (dále jen “VPPH 2006”), které tvoří nedílnou součást pojistné smlouvy, když v těchto pojistných podmínkách je stanoveno, že: *1. Pojistník, pojištěný i jiná oprávněná osoba jsou povinny dbát příslušných právních předpisů v oblasti předcházení škodám a snižování jejich rozsahu, a to zejména: a) počínat si tak, aby pojistná událost nenastala, zejména nesmí porušovat povinnosti směřující k předcházení, odvrácení nebo zmenšení nebezpečí vzniku pojistné události* Zopakoval tvrzení, že z relace Policie České republiky bylo prokázáno, že řidička předmětného vozidla Jitka R. [REDAKCE], která byla účastníkem dopravní nehody, neměla v tachografu vloženou svou kartu řidiče, ale kartu řidiče pana Miloše P. [REDAKCE] a jela v režimu AETR. Řidička vozidla porušila svoji zákonnou povinnost dodržování maximální doby řízení a bezpečnostních přestávek. Toto závažné porušení zákona je dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, přestupkem. Řidička svoji zákonnou povinnost dodržovat maximální dobu řízení a bezpečnostní přestávky obcházel tím, že k jízdě použila kartu jiného řidiče. Žalobce je toho názoru, že toto porušení zákonných povinností bylo v přímé souvislosti se způsobenou dopravní nehodou a žalobce tak byl oprávněn krátit pojistné plnění. Z důvodu uvedených výše došlo ze strany pojišťovny ke krácení pojistného plnění v částce ve výši 55.878,63 Kč. S ohledem na to, že pojišťovna nevyhověla požadavku žalovaného na doplacení pojistného plnění, nesouhlasí ani se započtením této částky na pohledávku pojišťovny, která je předmětem tohoto řízení. K pojistné události č. [REDAKCE], jejímž předmětem bylo poškození a následná oprava návěsu – cisterny pro přepravu nebezpečných kapalin značky Van Hool, RZ [REDAKCE] – přívěsu za nákladní automobil, RZ [REDAKCE], žalobce nadále trval na krácení poskytnutého pojistného plnění ve výši 30 942,33 Kč, z titulu nedodržení předepsaných přestávek řidičem vozidla. Pojišťovna dále nevyplatila pojistné plnění v částce ve výši 88.013,25 Kč, když neakceptovala účtované práce za opravu návěsu, která byla provedena v autoservisu ve Wittenbergu, neboť nedošlo ze strany žalovaného k připojištění plné úhrady za opravu v zahraničí v souladu s ustanovením čl. 17 odst. 1 VPPH 2006. Žalobce tak při stanovení hodinové sazby vycházel z maximální hodinové sazby tuzemské opravy cisternových návěsů, na této pojistné události byla celkově krácena částka ve výši 118 955,58 Kč, přičemž žalovaný k této pojistné události započtl pohledávku ve výši 121.566 Kč, jak je uvedeno v oznámení o zápočtu ze dne 10. 4. 2016. S ohledem na to, že pojišťovna nevyhověla požadavku žalovaného na doplacení pojistného plnění, nesouhlasí ani se započtením této částky na pohledávku žalobce, která je předmětem tohoto řízení.

Ke krácení pojistného plnění ve věci pojistné události č. [REDAKCE] se vyjádřil žalovaný tímto shrnutím předchozích podání včetně argumentace příslušnými předpisy: Dne 16.10.2014 došlo k dopravní nehodě, při níž bylo poškozeno vozidlo žalovaného RZ [REDAKCE]. Žalobce tuto událost eviduje jako pojistnou událost č. [REDAKCE]. Dle krycího dopisu ze dne 4.2.2015 ČP, a.s. krátila pojistné plnění o 55.878,63 Kč, a to „za nedodržení předepsaných přestávek řidičem vozidla v režimu AETR dle všeobecných pojistných podmínek pro pojištění vozidel VPPPMV-V-1/2014, článek číslo 15, odstavec 1a“. Podmínky pro zkrácení pojistného plnění v dané věci nebyly dány dle ustanovení § 17 odst. 2. zákona č. 37/2004 Sb. (zrušeného k 31.12.2013), ani dle ustanovení platného § 2800 ObčZ, podle které je nezbytné danou věc posoudit, rovněž ani dle předmětného ustanovení VOP žalobce. Důvodem je to, že dle citovaných ustanovení zákona má pojistitel právo snížit pojistné plnění, pokud porušení povinností pojistníka, pojištěného nebo jiné osoby, která má na pojistné

plnění právo, mělo podstatný vliv na vznik pojistné události[...]. Požadavek, aby porušení povinností ze strany pojistníka nebo jiné osoby byl v příčinné souvislosti se vznikem pojistné události nebo jejím rozsahem, je i konstantně judikován (např. rozhodnutí NS ČR sp.zn. 23 Cdo 4166/2010). V dané věci však pojistník (a pojištěný), ani žádná jiná osoba, která má na pojistné plnění právo, neporušila žádnou povinnost, tím spíše ne takovou, jejíž porušení by bylo v příčinné souvislosti se vznikem pojistné události. Žalovaný nepopřel, že v době nehody řidička havarovaného vozidla Jitka R. [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], porušila svoji povinnost řidičky dle nařízení č. 561/2006 (ES) (dále jen „Nařízení“). Rovněž nepopřel, že z hlediska správního trestání za porušení této povinnosti řidičkou nese objektivní odpovědnost žalovaný jako dopravce dle § 3 zákona č. 111/1994 Sb. Tato odpovědnost dopravce je však pouze veřejnoprávní a správně-delikttní. V soukromoprávních vztazích odpovědnost dopravce objektivní není, není-li stanoveno zákonem jinak (např. § 2927 ObčZ). O tom, že řidička při předmětné jízdě použije kartu jiného řidiče, žalovaný nevěděl, řidičku k tomu neinstruoval a poté, kdy po dopravní nehodě vyšlo toto porušení předpisů najevo, ukončil s řidičkou z tohoto důvodu pracovní poměr. Řidička byla o povinnosti nepoužívat cizí kartu poučena, a to již v rámci svého profesního vzdělávání. Byť tedy žalovaný z veřejnoprávního hlediska objektivně odpovídá za to, když jeho řidiči porušují ustanovení zákona č. 111/1994 Sb., předpisů ES/EU a mezinárodních dohod, v dané věci neporušil žádnou svoji povinnost a tím méně povinnost, která by byla v příčinné souvislosti se vznikem pojistné události. Kromě toho to, že řidička Jitka R. [REDACTED] v době nehody používala kartu jiného řidiče, samo o sobě nemohlo být v příčinné souvislosti s tím, že došlo k předmětné dopravní nehodě, neboť jde o porušení administrativního postupu ze strany řidičky. Vliv by mohlo mít to, kdyby řidička porušila předpisy týkající se dodržování povinných přestávek způsobem, který mohl ovlivnit její schopnost věnovat dostatečnou pozornost řízení vozidla. K předmětné dopravní nehodě došlo 16.10.2014 v 12:35 poté, co řidička téhož dne ráno naložila přepravovaný náklad ve společnosti Classic Oil v Kladně – Dříně (resp. Buštěhradu) a následně se vydala na cestu do Brém v SRN, kam měl být náklad dopraven. Podle policejní relace (kterou k důkazu předložil žalobce) k nehodě došlo tak, že řidička při míjení protijedoucího vozidla najela na nezpevněný okraj vozovky, který se utrh, a vozidlo se převrátilo do silničního příkopu. Z dokumentu „podrobný rozpis aktivit řidiče“ řidičky Jitky R. [REDACTED] vyplývá, že předchozí den, tj. 15.10.2014, skutečně překročila maximální přípustnou dobu řízení bez přestávky v požadované délce, když namísto nejvyšší přípustné doby 4 hod. 30 min. dle čl. 7 odst. 1 Nařízení řídila 4 hod. 39 min. K tomuto překročení maximální doby řízení však došlo v tom kontextu, že řidička měla ten den od 12:14 přestávku dle čl. 7 odst. 2 Nařízení, avšak v důsledku jejího pochybení přestávka trvala pouze 12 min., namísto požadovaných 15 min. Kdyby řidička nepochybila a přestávku prodloužila o 3 min., nedošlo by ke konečnému překročení doby ani o 9 min. Již z uvedené doby trvání přestávky a překročení maximální přípustné doby řízení je zřejmé, že toto překročení nemohlo mít vliv na vznik dopravní nehody. Dne 15.10.2014 řidička Jitka R. [REDACTED] v 14:03 dojela do nákladního terminálu žalovaného v Ústí nad Labem, kde jízdu v tento okamžik ukončila a vyložené vozidlo předala dispečerovi. Dle čl. 12 Nařízení se řidič může odchýlit od čl. 6-9 (*maximální doba řízení*) v míře nezbytné pro dojetí na vhodné místo zastávky tak, aby zajistil bezpečnost [...]. V daném případě bylo překročení způsobeno tím, že vozidlo směřovalo do dopravního terminálu žalovaného v Ústí nad Labem a v dopravním provozu došlo ke zdržení a nebylo možné jej odstavit. Po dokončení jízdy v terminálu žalovaného dne 15.10.2014 v 14:03 měla řidička přestávku v řízení až do dalšího dne 16.10.2014, kdy v 5:55 vyjžděla za účelem nakládky do Kladna (Buštěhradu), kam dorazila v 9:07 hod. Tato skutečnost vyplývá z knihy jízd žalovaného. Přestávka řidičky trvala od 15.10.2014 od 14:03 do 16.10.2014 do 5:55, tedy 15 hod. 52 min. a významně tedy přesáhla dobu jakékoliv požadované přestávky dle Nařízení. Ze shora uvedeného podle žalovaného

vyplývá, že řidička sice porušila povinnosti dle Nařízení, když použila cizí tachograf, avšak 1) za toto porušení Nařízení ve vztahu k žalobci nenese odpovědnost žalovaný, neboť šlo o svévolné porušení povinností řidičky, o kterém žalovaný nevěděl, 2) dopravní nehoda z 16.10.2014 nemohla být v příčinné souvislosti s tímto porušením povinností řidičky, 3) nedošlo k porušení povinností v souvislosti s nejvyšší přípustnou dobou jízdy. Domněnka žalobce, že řidička tím, že k jízdě použila kartu řidiče Miloše P. [REDACTED], obcházela předpisy o povinných přestávkách, je nedůvodná a nepodložená. Kromě toho tato úvaha není logicky odůvodněná, neboť dne 16.10.2014, kdy řidička R. [REDACTED] jela pro náklad do Kladna, měla za sebou dobu odpočinku přesahující minimální dobu přestávky v délce trvání 15:52 hod. a tedy v den dopravní nehody by žádný předpis o maximální době řízení porušit nemohla, ani kdyby jela „na svoji kartu“. Krácení pojistného plnění v souvislosti s pojistnou událostí č. [REDACTED] proto bylo ze strany žalobce nedůvodné a žalobce byl tedy v prodlení s úhradou pojistného plnění.

Ke krácení pojistného ve věci pojistné události č. [REDACTED] se žalovaný vyjádřil tak, že v souvislosti se shora uvedenou dopravní nehodou z 16.10.2014 došlo k poškození návěsu – cisterny pro přepravu nebezpečných kapalin značky Van Hool, RZ [REDACTED] – přívěs za nákladní automobil RZ [REDACTED]. Opravu této cisterny žalobce eviduje jako pojistnou událost č. [REDACTED]. Žalovaný nechal předmětnou cisternu opravit v nejbližším autorizovaném servisu, který opravuje cisterny značky Van Hall. Tento nejbližší servis provozuje společnost Feldbinder Spezialfahrzeugswerke GmbH se sídlem ve Wittenbergu. Fakturou č. [REDACTED] ze dne 16.1.2015 servis vyúčtoval cenu za opravu ve výši 25.662 EUR. Při výplatě pojistného plnění, tj. nákladů na opravu cisterny, žalobce zkrátil pojistné plnění o 30.942 Kč z toho důvodu, že nebyly dodrženy přestávky řidiče. Toto krácení vyplývá z krycího listu žalobce z 6.2.2015. Stejně jako v případě pojistné události č. [REDACTED] však k nedodržení přestávek řidiče nedošlo, respektive nešlo o protiprávní jednání a nemělo vliv na vznik nehody – viz. argumentace shora uvedená. O částku 90.624,-Kč z vyúčtované ceny opravy krátil žalobce pojistné plnění z toho důvodu, že o tuto částku cena práce v SRN má převyšovat cenu práce v ČR. Dle sdělení pojišťovacího makléře ČP, a.s., žalovanému z 7.11.2014 žalobce akceptoval opravu cisterny v zahraničí s tím však, že pojišťovna bude akceptovat maximální cenu hodinové sazby opravy v tuzemsku. Žalovaný jako pojištěný neměl v pojistné smlouvě sjednanou možnost opravy vozidla v zahraničí, nicméně v ČR autorizovaný servis pro opravu vozidel značky Van Hall neexistuje, a proto žalovaný nemohl dát vozidlo do opravy v ČR. Kromě toho žalobce o záměru žalovaného dát vozidlo do opravy v autorizovaném servisu věděl a s navrženou cenou opravy souhlasil, jak vyplývá i z e-mailu pojišťovacího makléře ČP, a.s., z 8.1.2015 adresovaného žalovanému. I kdyby krácení pojistného plnění o 90.624 Kč mělo být co do důvodu po právu, žalobce neuvedl, z jakého důvodu plnění krátil právě o tuto částku, jak k ní došel, a jak stanovil „maximální hodinovou sazbu tuzemské opravy“ a na základě čeho. Důvodnost krácení pojistného plnění je proto doposud neprokázaná a krácení je nedůvodné. Bez ohledu na to, že v ČR nelze provést kvalifikovanou opravu cisterny Van Hall, cena opravy obdobné cisterny jiné tovární značky v ČR v rozsahu poškození, k jakému došlo při dopravní nehodě dne 16.10.2014, je zcela srovnatelná s vyúčtovanou cenou za dílo v této věci. Tím, že žalobce krátil pojistná plnění, která měl žalovanému poskytnout v rámci pojistných událostí č. [REDACTED] a č. [REDACTED], se dostal do prodlení s plněním dle předmětných pojistných smluv. Jeho závazek vůči žalovanému se stal splatným na základě výzvy žalovaného k úhradě. Vzhledem k tomu, že ve lhůtě splatnosti nezaplátil, je jednostranný zápočet vzájemných pohledávek, provedený žalovaným dopisem ze dne 10.4.2016, platný a pohledávka žalobce vůči žalovanému, která je předmětem tohoto řízení, podle názoru žalovaného zanikla.

Vzhledem ke specifikaci zůstatku nároku bylo mezi účastníky nesporné, že částka 57.259,- Kč je rovněž předmětem uznání nároku žalovaným vůči žalobci, a proto bylo výrokem I. tohoto rozsudku rozhodnuto o povinnosti žalovaného zaplatit tuto částku, přičemž výrok I. je výrokem rozsudku pro uznání ve smyslu ust. § 153a o.s.ř. na základě stejného právního hodnocení, jako je tomu u rozsudku ze dne 3.6.2016 čj. 207 C 16/2016-137.

Sporná mezi účastníky tedy zůstala pouze částka požadovaného pojistného ve výši 177.443,63 Kč ve vztahu ke smlouvě č. [REDAKCE]. Sama výše částky mezi účastníky sporná nebyla, spor spočíval v tom, zda žalovaný byl či nebyl oprávněn částku ve stejné výši požadovat po žalobci, a tudíž si svoji pohledávku proti požadovanému plnění započítat. Mezi účastníky nebylo sporné ani to, že částka 177.444,63 Kč představuje krácené pojistné plnění ve vztahu k pojistné události, resp. dvěma pojistným událostem na základě jedné dopravní nehody, ke které došlo 16. 10. 2014 a jedna pojistná událost je vedena ve vztahu k poškození vozidla tahače RZ [REDAKCE] a druhá pojistná událost se týká přívěsu – cisterny, která byla při stejné dopravní nehodě rovněž poškozena. Byť šlo o jednu dopravní nehodu, vozidlo i návěs – cisterna byly pojištěny samostatně a jsou evidovány jako dvě pojistné události, ani tato skutečnost není mezi účastníky sporná, stejně jako to, že tyto pojistné události se nevztahují ke smlouvě [REDAKCE], ale jde o plnění mezi těmiž subjekty, které je vyjádřeno finančně, a započtení by tak bylo přípustné. Vzhledem k výše popsáním argumentům obou stran se soud již nezabýval jinými pojistnými smlouvami než právě smlouvu č. [REDAKCE], byť ne detailně, když výše pojistného plnění rovněž nebyla sporována. Jako listinným důkazem se však zabýval především Všeobecnými pojistnými podmínkami pro pojištění vozidel a dopravovaných věcí pod kódem VPPH 2006, když nebyl mezi účastníky sporný ani limit plnění či výše spoluúčasti, spor se týkal výhradně toho, zda (rovněž nesporným) porušením veřejnoprávního předpisu ze strany řidičky žalovaného byly současně porušeny pojistné podmínky mezi účastníky sjednané. Pokud by bylo prokázáno porušení těchto pojistných podmínek, znamenalo by to současně oprávnění žalobce pojistné plnění krátit, z čehož by vyplynulo, že žalovaný na započtení své protipohledávky z těchto dvou pojistných plnění proti pohledávce žalobce na pojistné ze smlouvy č. [REDAKCE] právo neměl. Pohledávka na zaplacení pojistného ze smlouvy č. [REDAKCE] by tak nezanikla a požadavek žalobce by byl v tomto rozsahu oprávněný.

Za účelem posouzení právě těchto výše zmíněných okolností soud kromě pojistných podmínek žalobce provedl k důkazu i vzájemnou e-mailovou korespondenci mezi účastníky v souvislosti s dopravní nehodou, k níž došlo 16. 10. 2014. Také k tomu provedl detail relace Policie ČR o dopravní nehodě, jak ji předložil žalobce včetně fotodokumentace nehody, také provedl k důkazu knihu jízd ve vztahu k datu 16. 10. 2014, dále faktury vystavené opravnou Feldbinder Spezialfahrzeugswerke GmbH se sídlem ve Wittenbergu v Německu. K tomu byl ještě proveden vytištěný podrobný rozpis aktivit řidiče – Jitky R [REDAKCE], zachycující tyto aktivity od 15. 9. 2014 do 31. 10. 2014, kde jsou podrobně zachyceny i časy přestávek a dob řízení, a ve věci vypovídal i svědek Stanislav V [REDAKCE] – prokurista a současně provozní vedoucí vykonávající částečně i činnost dispečera pro žalovaného. Jako účastník řízení byl vyslechnut Radek H [REDAKCE] – jednatel žalovaného, přičemž jak on, tak svědek V [REDAKCE] byli velmi podrobně informováni o průběhu dopravní nehody 16. 10. 2014 a o následném jednání mezi žalovaným a pověřeným zástupcem žalobce. Mezi účastníky současně nebylo sporu o tom, že v postavení pojišťovacího makléře byla společnost HELIA&PARTNERS a že právě tato společnost byla v pozici pojišťovacího makléře a likvidátora prostředníkem mezi žalobcem a žalovaným, resp. jménem žalobce se žalovaným jednala.

Výpovědi svědka V [] bylo především prokázáno, jak ve společnosti žalovaného probíhají kontroly dodržování předpisů, jimiž jsou řidiči povinni se řídit. Svědek z titulu své funkce má možnost zkontrolovat následně kartu řidiče i tachograf, kartu konkrétně jednou za 28 dnů a tachograf jednou za 90 dnů. Kniha jízd vypovídá o autě a karta řidiče o řidiči, kniha jízd se přitom stahuje přímo z navigace vozidla, bez jakéhokoli vypisování či zásahu konkrétního člověka. Svědek se nesešel s překročením doby dojezdu, resp. doby řízení či v návaznosti na to krácení povinné přestávky, běžně se setkává s tím, že jde jen o pár minut na dojezd, přičemž taková překročení do půl hodiny se běžně tolerují. Výpověď svědka byla také porovnána s kartou řidiče, konkrétně Jitky R [], ve vztahu k delšímu období před i po dopravní nehodě ze dne 16. 10. 2014. Tento podrobný rozpis aktivit řidiče ve vztahu k datu 15. – 16. 10. 2014 dokládá toliko nedodržení přestávky v řízení o 9 minut předchozího dne před nehodou a ve vztahu ke dni 16. 10. 2014 je pak na kartě této řidičky vyznačen týdenní odpočinek, což, jak se účastníci shodli, bylo v rozporu se skutečností, když řidička ve skutečnosti jela, ale na kartu jiného řidiče. Objektivně však o provozu předmětného vozidla, které posléze bylo účastno dopravní nehody, vypovídá kniha jízd ze dne 16. 10. 2014, což svědek V [] také potvrdil, a mezi účastníky nebylo sporu o tom, že řidička R [] se dopustila porušení svých povinností tím, že jela na cizí kartu. Tato zjištění soud porovnal se zněním té části pojistných podmínek, která vymezuje povinnosti pojištěného. Konkrétně podle článku 13 bod 1a) VPPH 2006 pojištník, pojištěný i jiná oprávněná osoba jsou povinni dbát příslušných právních předpisů v oblasti předcházení škodám a snižování jejich rozsahu, a to zejména počínat si tak, aby pojistná událost nenastala, zejména nesmí porušovat povinnosti směřující k předcházení, odvrácení nebo zmenšení nebezpečí vzniku pojistné události.

Právě k výkladu mj. tohoto ustanovení směřoval spor mezi účastníky, když žalovaný sice připustil porušení povinností svou řidičkou, ale současně namítal, že toto administrativní porušení nemohlo mít vliv na způsobení dopravní nehody. Poukázal na text Evropské dohody o práci osádek vozidel (AETR), kde mimo jiné články 6 – 8 upravují dobu řízení, bezpečnostní přestávky a dobu odpočinku. Práva a povinnosti řidičů jsou vymezena i ve vyhlášce Ministerstva dopravy a spojů č. 478/2000 Sb. k provedení zákona o silniční dopravě č. 111/1994 Sb., kdy podle § 1 odst. 2 této vyhlášky řidič vozidla musí mít s sebou ve vozidle záznamové listy z období stanoveného v mezinárodní smlouvě, která je součástí právního řádu, a paměťovou kartu řidiče, pokud by byla vydána. Podle § 1a) odst. 2 téže vyhlášky řidič vozidla musí mít s sebou ve vozidle záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku z právě probíhajícího a předchozího dne, pokud řídil, a paměťovou kartu řidiče, pokud mu byla vydána. Uvedené právní předpisy, tedy i zákon č. 111/1994 Sb. o silniční dopravě, odkazují na přímo použitelný předpis Evropské unie (zmíněná Evropská dohoda osádek vozidel v mezinárodní silniční dopravě AETR) a podle § 3 odst. 1 písm.b) zákona o silniční dopravě č. 111/1994 Sb. je tuzemský dopravce povinen v souladu s přímo použitelným předpisem Evropské unie zajistit, aby řidiči dodržovali ustanovení týkající se doby řízení, doby bezpečnostních přestávek a doby odpočinku, pokud pro určité kategorie vozidel prováděcí právní předpis nebo mezinárodní smlouva nestanoví v souladu s přímo použitelným předpisem Evropské unie doby řízení, doby bezpečnostních přestávek a doby odpočinku jinak.

Zmíněná mezinárodní dohoda AETR v článku 9 upravuje též odchylky od ustanovení dohody a podle tohoto ustanovení se řidič může odchýlit od ustanovení Dohody v míře nezbytné pro dojetí do vhodného místa zastávky tak, aby zajistil bezpečnost osob, vozidla nebo jeho nákladu, pokud neohrozí bezpečnost silničního provozu. Řidič uvede povahu a důvod odchylky od příslušných ustanovení na záznamovém listu nebo na výtisku z kontrolního zařízení nebo ve svém denním pracovním plánu nejpozději po dojetí na vhodné

místo zastávky. Tím se navazuje na článek 7, v jehož bodě 1 je stanoveno, že po 4,5 hodinách řízení musí mít řidič nepřerušenu bezpečnostní přestávku nejméně 45 minut, pokud mu nezačíná doba odpočinku.

Při porovnání údajů z karty řidičky R [REDAKCE] ze dne 15. 10. 2014 a knihy jízd ze dne 16. 10. 2014 (neboť karta řidičky R [REDAKCE] ze dne 16. 10. 2014 není k dispozici – využila kartu jiného řidiče), je zřejmé, že devítiminutové překročení odpočinku předchozího dne nemohlo mít vliv na schopnost řidičky se soustředit na jízdu či dodržovat veškeré bezpečnostní předpisy týkající se provozu na silnicích, když poslední jízda řidičky předchozího dne končila ve 14,03 hodin a následující den 16. 10. 2014, kdy došlo k dopravní nehodě, zahájila provoz vozidla až v 5,55 hodin ráno. Přestávka řidičky tedy skutečně trvala podle předložených dokladů od 15. 10. 2014 od 14,03 hodin do 16. 10. 2014 do 5,55 hodin a obsah povinností řidiče daných dle evropského nařízení směřujících k bezpečnosti provozu na silnicích tak byl dodržen.

Obvyklý rozsah práv a povinností podle smlouvy ze dne 11. 7. 2013 č. [REDAKCE] nebyl mezi účastníky sporný, žalovanému bylo zřejmé, jak vysoké pojistné a v jaké výši splátek je povinen platit, konkrétně smlouva mezi účastníky v bodě 10 sjednává, že celková výše ročního pojistného bude měněna v souvislosti se zařazováním a vyřazováním jednotlivých podsmluv z této pojistné smlouvy, přičemž jednotlivé splátky pojistného budou hrazeny na základě vyúčtování zaslaného pojišťovnou pojištěnkovi. V případě této smlouvy nenamítal žalovaný nedostatek takového vyúčtování, částky pojistného nebyly mezi účastníky sporné, právě tak nebyla sporná výše pojistného plnění ve vztahu k pojistné události související s havárií vozidla dne 16. 10. 2014. Výše částky, o kterou bylo pojistné plnění kráceno ve vztahu k pojištění vozidla RZ [REDAKCE] – tahač, je zřejmá z krycího dopisu z pojistné události č. [REDAKCE] ze dne 4. 2. 2015, kde se poukazuje na snížení pojistného plnění z důvodů nedodržení předepsaných přestávek řidičem vozidla v režimu AETR dle Všeobecných pojistných podmínek pro pojištění vozidel a odkazuje se na pojistné podmínky. S ohledem na uzavření smlouvy v roce 2013 a předložení VPPH 2006 vyšel soud z článku 13 odst. 1 těchto Všeobecných podmínek při zkoumání toho, zda žalobce byl či nebyl oprávněn z důvodu nedodržení přestávek krátit pojistné plnění o 55.878,63 Kč.

V hodnocení příčiny a následku se v tomto případě soud ztotožnil s faktickou i právní argumentací žalovaného o tom, že sice formálně řidička žalovaného porušila povinnosti vyplývající z veřejnoprávního předpisu, ale samotné využití karty jiného řidiče není dokladem o tom, že by nedodržela povinné přestávky. Naopak souvislost údajů knihy jízd a výpovědi svědka V [REDAKCE] prokazuje, že toto vozidlo řídila jak 15. 10. 2014, tak 16. 10. 2014 řidička R [REDAKCE], což ve své výpovědi jako účastník řízení potvrdil i jednatel žalovaného Radek H [REDAKCE], při porovnání s detailem relace o dopravní nehodě, kterou zpracovala policie, však nelze učinit závěr, že by k předmětné nehodě došlo v příčinné souvislosti s využitím karty jiného řidiče. Z relace policie o dopravní nehodě vyplývá, že řidička Jitka R [REDAKCE] jela s nákladní soupravou po silnici druhé třídy č. 249 a při míjení s protijedoucím nákladním vozidlem najela pravými koly za okraj komunikace na nezpevněnou část, která se utrhla. Nebyla zjištěna ani technická závada vozidla ani přítomnost jakékoli návykové látky u řidičky, ale z této dokumentace nijak nevyplývá, že by řidička způsobila tuto dopravní nehodu v důsledku nesoustředění, únavy, vyčerpání či jiného obdobného důsledku, který bývá spojen s nepřetržitou dlouhou prací v souvislosti s řízením vozidla či s nedostatečnou dobou odpočinku mezi jízdami.

Pak je na místě vyložit článek 13 odst. 1 písm.a) VPPH 2006 v souvislosti s touto konkrétní pojistnou událostí tak, že ji nelze pod uvedený článek podřadit. Pokud jsou preventivní povinnosti pojistníka, pojištěného i jiné oprávněné osoby formulovány jako neporušení povinnosti směřující k předcházení, odvrácení nebo zmenšení nebezpečí vzniku pojistné události, pak samo o sobě využití karty jiného řidiče neznamená porušení takové povinnosti. Ani při jízdě na vlastní kartu AETR by řidička těžko v uvedené kolizní situaci na silnici, jak byla popsána v relaci policie, zabránila vjetí na krajnici a převrácení vozidla. Jiná situace by nastala, pokud by k takové situaci došlo poté, kdy by řidička významně překročila dobu jízdy, či významně zkrátila dobu přestávek. V obecné rovině se v relaci policie tento údaj uvádí, ale bylo prokázáno jak knihou jízd vozidla (která se stahuje přímo z navigace vozidla) i výpovědí jednatele Radka H., že šlo o nevýznamná překročení v řádu minut, podřaditelná pod ustanovení článku 8a) Evropské dohody o práci osádek vozidel, což je současně reflektováno v zákoně č. 111/1994 Sb. i ve vyhlášce 478/2000 Sb. Nic na tom nemění porušení povinností řidičky a hodnocení tohoto jednání jako přestupku ve smyslu zákona o silničním provozu č. 361/2000 Sb., neboť řidička skutečně nebyla oprávněna jet na kartu jiného řidiče, ale je třeba hodnotit toto jednání podle vztahu příčiny a následku, pokud se má promítnout do možností využít krácení pojistného plnění ve smyslu pojistných podmínek.

Vztah mezi účastníky se řídí zákonem o pojistné smlouvě č. 37/2004 Sb. vzhledem k datu uzavření smlouvy č. [redacted] dne 11. 7. 2013 (§ 3028 odst. 3 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.), kromě toho jsou práva a povinnosti účastníků vymezeny v pojistné smlouvě, jejíž součástí jsou Všeobecné pojistné podmínky. Je nesporné, že povinností žalovaného bylo platit pojistné a že toto pojistné v požadované výši (která jinak byla nesporná) nezaplatil. Sporné bylo, zda byl žalobce oprávněn krátit pojistné plnění vyplacené na jinou smlouvu z titulu pojistné události, čímž by po vzájemném zápočtu pohledávka ve výši 55.878,63 Kč zanikla. Žalovaný předložil výzvu k úhradě tohoto kráceného plnění včetně odůvodnění a soud se s tímto jeho hodnocením ztotožňuje. Za případný pokládá i odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 6. 2012 sp.zn. 23Cdo 4166/2010, z jehož právní věty vyplývá, že pro snížení pojistného plnění z pojistné smlouvy je nezbytné, aby porušení povinností pojištěného bylo důvodem pro zvětšení rozsahu následků pojistné události. Zvětšení rozsahu následků pojistné události musí být v příčinné souvislosti s porušením povinností pojištěného.

Přes zevrubná vyličení skutkových tvrzení oběma účastníky řízení včetně provedení navržených důkazů nebylo prokázáno, že by bylo možno zmenšit rozsah následků pojistné události tím, že by řidička v souladu s právními předpisy využila nikoli cizí, ale vlastní kartu řidiče. Současně nebylo prokázáno, že by se dopustila tak významného překročení doby řízení vozidla, že by to mohlo vést k dopravní nehodě v důsledku nadměrně dlouhé doby práce (a tedy únavy) řidičky. Naopak výpovědi svědka V. i jednatele H. je prokázáno, že šlo o běžně tolerované překročení v souvislosti s dojetím na vhodné místo pro zastavení, což předpokládá i článek 9 Evropské dohody o práci osádek vozidel AETR. Při opačném pohledu nezbyvá než konstatovat, že sebeúzkostlivější dodržení povinných přestávek předchozího dne či nepřekročení doby řízení vozidla by nezabránilo samo o sobě tomu, aby řidička za stejné situace, kdy proti ní vyjíždělo jiné vozidlo, nevjela na nezpevněnou krajnici. Z hlediska hodnocení příčiny a následku tak nebylo možno konstatovat, že by při zachování všech povinností řidiče podle zmíněných právních předpisů bylo možno rozsah následků pojistné události zmenšit. Proto dospěl soud k závěru, že znění článku 13 bod 1 písm.a) VPPH 2006 neumožňuje aplikaci na tuto pojistnou událost ve smyslu krácení pojistného plnění.

Další částka, o kterou bylo pojistné plnění kráceno, byla částka 121.566,- Kč, kterou žalobce žalovanému nevyplatil s odkazem na porušení pojistných podmínek, resp. nesjednání připojištění za opravu v zahraničí. K této sporné otázce byl vyslechnut zejména jednatel žalovaného Radek H■■■■, který podrobně vysvětlil nejen svou komunikaci se zástupcem žalobce v případě havárie z 16. 10. 2014, ale též obvyklé postupy, jaké firma používá, pokud dojde k havárii. S touto jeho výpovědí zcela koresponduje výpověď svědka V■■■■, který měl podle své výpovědi na starosti spíše činnost dispečera či běžné jednání v rámci prokury, ale zásadní škodní události řešil vždy jednatel H■■■■. Tyto výpovědi soud porovnal s obsahem e-mailové korespondence, kterou si vyměnil žalovaný s pověřeným makléřem žalobce HELIA&PARTNERS, s.r.o. dne 7. 11. 2014 a 8. 1. 2015, a v souvislosti s tím byly provedeny k důkazu i faktury, které vystavila zahraniční opravna za opravu cisterny.

Jednatel H■■■■ vysvětlil nejen průběh vzájemných jednání, ale i pohnutky, které vedly k rozhodnutí o opravě v zahraničí. Především vysvětlil, že havárie návěsu představovala poškození speciální techniky. Tam je hlavní nosná část a tlaková nádoba a na návěsu byla poškozena především podvozková část a vrchní plášť cisterny. Jde o techniku, jejíž životnost je dlouhá, a vzhledem k tomu, že poškozeno nebylo to zásadní, rozhodl o opravě. V ČR žádný výrobce přípojných vozidel tohoto typu není, je zde výrobce Schwarz Müller, má zde výrobní závod, ale vyrábí zde přívěsnou techniku jiného druhu. Jednatel tedy celou dobu jednal s makléřem pojišťovny o tom, že opravu zadá do zahraničí. Nejbližší opravna byla ve Wittenbergu, s ní žalovaný spolupracoval opakovaně a věděl o její spolehlivosti. Proto také návěs na vlastní náklady do opravy dovezli. Makléř jednatele neupozornil na možnost nějakého krácení a ani on sám to nepředpokládal, když i sazba pojistného se dělí podle toho, zda jde o tuzemský či zahraniční výrobek. Domníval se, že pojistnému za zahraniční výrobek odpovídá i možnost opravy v cizině. Vůči pojišťovně, resp. makléři, jednatel od počátku avizoval, že jinde než v zahraničí neuvažuje nechat návěs opravit. Nechal si zpracovat cenovou nabídku, cenu společnost zaplatila, a až po opravě se jednatel dozvěděl, že plnění bude kráceno. Předem ani nezjišťoval, kolik by taková oprava stále v ČR a makléř se ho ani neptal, zda a za jakou cenu by mohla být oprava v ČR provedena. Pokud makléř zmiňoval nějaký limit, vnímal to jednatel tak, že pojišťovna může zaplatit maximálně 26.000 Eur, ne víc. Že tedy jde o limit, nad který žalovanému pojišťovna nic nedá, a případná vyšší částka půjde k tíži žalovaného. E-mail ze dne 7. 11. 2014 jednatel vnímal jednoznačně tak, že byla povolena oprava v tuzemsku a že je požadován podrobný rozpis prací a materiálu, což žalovaný splnil předložením naprosto detailního rozpočtu. Technik pojišťovny, který návěs viděl, jednatele ujistňoval, že to bude totální škoda, pro kterou je stanoven limit 26.000 Eur. Původní rozpočet byl o něco vyšší, ale pokud tam byl nějaký rozdíl, tak žalovaný jej platil přímo a konečná faktura s podrobným vyúčtováním nepřesáhla 26.000 Eur. Jednatel nepotvrdil, zda firma Schwarz Müller opravuje belgickou techniku Van Hool, ale opravna ve Wittenbergu patří pod firmu, která je současně výrobcem stejné techniky, jako Van Hool. Ta opravna Feldbinder ve Wittenbergu pro žalovaného dřív prováděla drobné opravy nebo mu prodávala díly, neboť oni jsou současně výrobci, jednatel s nimi měl dobrou zkušenost, byť takovou škodu po havárii s nimi nikdy neřešil. Vzhledem k tomu, že žalovaný provozuje dopravní techniku napříč Evropou, tak ví, že opravy v ČR mají obvykle nižší hodinovou sazbu, ale v těch zahraničních opravnách je počítáno na stejný druh oprav méně času, takže konečná částka vyjde obdobně na opravu v ČR i v zahraničí. V zahraničí bývají levnější díly pro tu zahraniční techniku, takže výsledné částky jsou dle zkušenosti žalovaného srovnatelné.

Výpověď jednatele H■■■■ dokládá text e-mailu ze 7. 11. 2014, kterým pojišťovací makléř – likvidátor zastupující žalobce (jak učinili oba účastníci v průběhu řízení nesporným), sděluje žalovanému, že byla povolena oprava pojištěného návěsu Van Hool, RZ ■■■■

v zahraničí a že pojišťovna bude akceptovat maximální cenu hodinové sazby opravy v tuzemsku. Vydaný materiál a rozsah provedených prací pojišťovna akceptuje po doložení podrobných rozpisů prací, lakování, sváření a vydaného materiálu. Navazuje e-mail mezi týmiž účastníky, tedy adresovaný opět jednatelem žalovaného, přičemž obsahem je sdělení, že pro to, aby pojistná událost nebyla posuzována jako škoda totální, bylo třeba při obecné ceně cisterny 900.000,- Kč doložit rozpočet na opravu v maximální výši 720.000,- Kč (cca 26.000,- Eur), což nepřekračuje 80 % ceny cisterny. Z textu vyplývá, že je-li doložena faktura na částku 29.562,- Eur, přesahuje 80 % ceny cisterny a pak by se jednalo o škodu totální. Nicméně porovnání z fakturou opravny Feldbinder Spezialfahrzeugswerke GmbH se sídlem ve Wittenbergu vyplývá, že fakturou ze dne 16. 1. 2015 o opravě vozidla [REDAKCE] na základě objednávky z 14. 11. 2014 byla vyúčtována celková cena 25.662,- Eur, které jsou požadovány se splatností 10 dnů od data vystavení faktury. Jednatel se jednoznačně vyjádřil k tomu, že dodržení limitu 26.000,- Eur vnímal jako jednoznačný souhlas k provedení této opravy v zahraničí, a také vysvětlil, proč nebylo možno se obrátit na opravnu v tuzemsku. Text prvního e-mailu z 7. 11. 2014 navíc neobsahoval žádný pokyn k opravě toliko v autorizované opravně v tuzemsku, ale v jakékoli opravně, což obsahově dotvrzuje výpověď jednatele.

Kromě obdobné argumentace jako v případě poškození samotného vozidla, totiž porušení předpisů řidičkou Jitkou R. [REDAKCE], odůvodňoval žalobce krácení pojistného plnění o další částku, tedy o 121.566,- Kč, právě tím, že žalovaný nebyl oprávněn objednat opravu cisterny v zahraničí, když současně neměl sjednáno připojištění pro zahraničí ve smyslu článku 17 VPPH 2006. Žalobce argumentoval touto částí podmínek, podle nichž v pojistné smlouvě je možné sjednat, že pojišťovna hradí přiměřeně náklady na opravu pojistnou událostí postiženého vozidla i v autorizovaných zahraničních opravnách, a to do výše běžné v daném místě a v daném čase. Žalovaný ani netvrdil, že by takové ujednání bylo mezi účastníky vtěleno do pojistné smlouvy; že tomu tak nebylo, nikdo nerozporoval. Žalovaný však namítl, že během vyřizování pojistné události obě strany zjevně jednaly prostřednictvím e-mailové korespondence o tom, že pojišťovna je připravena akceptovat opravu v zahraničí, je připravena plnit a respektovat odchylku od rámcových podmínek daných smlouvou. Navíc nebylo zjištěno, že oprava v tuzemsku by v konečném důsledku byla levnější, opačné údaje sdělil jednatel žalovaného ve své výpovědi. V této výpovědi také popsal propočtené náklady v tuzemsku i v zahraničí a přesvědčivě odůvodnil právě ten fakt, že náklady v takových případech bývají srovnatelné.

Při hodnocení právního jednání žalobce, který jednal prostřednictvím pojišťovacího makléře vůči žalovanému, jakožto poškozenému pojistníku, využil soud ustanovení § 555 – 558 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., byť vzájemné nároky účastníků vycházejí ze smlouvy č. 30255746-16 z roku 2013. Jde o právní jednání, jeho formu a výklad, které bylo učiněno v roce 2014 a 2015, pokud jde o zmiňovanou e-mailovou korespondenci, a proto je ve smyslu § 3028 odst. 1 o.z. třeba vyjít z platné právní úpravy. Zdůraznit je třeba, že právní jednání se posuzuje podle svého obsahu (§ 555 odst. 1 o.z.), že výklad právního jednání se řídí úmyslem jednajících byl-li takový úmysl druhé straně znám a nebo musela-li o něm vědět (§ 556 odst. 1 o.z.), přičemž při výkladu projevu vůle se přihlédne k praxi zavedené mezi stranami v právním styku, k tomu, co právnímu jednání předcházelo, i k tomu, jak strany následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání přikládají (§ 556 odst. 2 o.z.). Je třeba také vyjít z ustanovení § 558 odst. 2 o.z., že v právním styku podnikatelů se přihlíží k obchodním zvyklostem zachovávaným obecně a nebo v daném odvětví, ledaže to vyloučí ujednání stran nebo zákon. Není-li jiné ujednání, platí, že obchodní zvyklost má přednost před ustanovením zákona, jež nemá donucující účinky. Jinak se může podnikatel zvyklosti dovolat,

prokáže-li, že druhá strana určitou zvyklost musela znát a s postupem podle ní byla srozuměna.

Soudu je známo z úřední činnosti, že v odvěti mezinárodní nákladní dopravy je běžným dorozumívacím prostředkem z důvodu operativního zadávání pokynů či řešení aktuálních situací přijímána e-mailová korespondence jako běžná forma komunikace mezi stranami. Je pravda, že ustanovení § 562 odst. 1 o.z. o zachování písemné formy i při právním jednání učiněném elektronickými nebo jinými technickými prostředky, se vztahuje k takovým právním jednáním, kdy tyto technické prostředky umožňují zachycení obsahu při současném určení jednající osoby. To tzv. prostý e-mail neumožňuje, ale obsah je v daném případě verifikován opakovaně shodnou komunikací stejných subjektů, když oběma stranám tohoto sporu byl obsah e-mailové korespondence znám, neměli o jeho obsahu či o odesilajících osobách pochybnosti a také podle nich jednali. Pak lze mít za splněnou v tomto konkrétním případě i písemnou formu pro aktuální změnu pojistné smlouvy mezi účastníky, potažmo aplikace pojistných podmínek podle článku 17 bod 1 VPPH 2006. Z obsahu tohoto článku vyplývá, že pro opravu v autorizovaných zahraničních opravárnách je nutné sjednání v pojistné smlouvě, že pojišťovna hradí přiměřené náklady na opravu do výše běžné v daném místě a v daném čase. Přitom článek 24 bod 1 pojistných podmínek uvádí, že právní úkony týkající se pojištění mají písemnou formu, není-li dále uvedeno jinak (výjimky se týkají například telefonického oznamování pojistných událostí). Jak je zdůvodněno výše, v daném případě by za zachování písemné formy bylo možno pokládat ve smyslu § 562 odst. 1 o.z. i e-mailem sdělený souhlas k opravě vozidla v zahraničí s plnou úhradou pojišťovny dle e-mailu ze dne 8. 1. 2015. Je třeba vyjít z ustanovení § 556 odst. 1 o.z., kdy podle tohoto ustanovení je nutno přikládat projevu vůle ten význam, který vychází z úmyslu jednajícího tehdy, pokud o něm druhá strana musela vědět. Jinak se projevu vůle přikládá význam, jaký by mu zpravidla přikládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen.

Jednatel žalovaného jednoznačně popsal, jak vnímal obsah e-mailu žalobce ze dne 7. 11. 2014 a nemůže tak obstát tvrzení žalobce, že mělo jít údajně jen o sdělení jakési hranice pro posouzení toho, zda škoda bude či nebude hodnocena jako totální. Tento termín se sice v e-mailu vyskytuje, ale nevyplývá z něj, že by pojišťovna hrazení nákladů za opravu v zahraničí neakceptovala. Naopak ze slovního spojení, že byla povolena oprava pojištěného návěsu v zahraničí a že pojišťovna bude akceptovat maximální cenu podle tuzemských sazeb, a při porovnání s textem e-mailu z 8. 1. 2015, kde je sdělována maximální cena 26.000,- Eur, pak nelze dovést bez dalšího jiný význam takovýchto sdělení, než že pojišťovna s tímto způsobem likvidace pojistné události souhlasí.

Jednání směřující k započtení učinil žalovaný až v roce 2016, proto je třeba jeho oprávněnost obecně posoudit podle současné právní úpravy, byť ve svém základu je právní vztah mezi účastníky hodnocen podle zák. 37/2004 Sb. a obch. zák. 513/1999 Sb. (§ 3028 odst. 1,3 o.z.). Podle § 1982 o.z. dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany. K započtení lze přistoupit, jakmile straně vznikne právo požadovat uspokojení vlastní pohledávky a splnit svůj vlastní dluh. Započtením se obě pohledávky ruší v rozsahu, v jakém se vzájemně kryjí; nekryjí-li se zcela, započte se pohledávka obdobně jako při splnění. Tyto účinky nastávají v okamžiku, kdy se obě pohledávky staly způsobilými k započtení.

Pokud tedy soud nepřijal možnost krácení pojistného plnění z důvodu porušení povinnosti řidičky, ať již v souvislosti s poškozením nákladního tahače či s poškozením

cisterny, a současně nepřijal argumentaci směřující ke krácení pojistného plnění žalobcem kvůli zahraniční opravě cisterny, musel dát za pravdu žalovanému, že byl oprávněn započítat svou pohledávku z tohoto neoprávněného krácení ve vztahu k cisterně ve výši 121.566,- Kč proti sporné částce pohledávky na pojistné ze smlouvy č. [REDAKCE]. Obě části nároku - jak krácené plnění 55.878,63 Kč, tak krácené plnění 121.566,- Kč, tedy byly započteny řádně, když jednání směřující k započtení žádný z účastníků nezpochybnil a v písemné formě bylo soudu předloženo k důkazu. Proto je nutno konstatovat, že pohledávka žalobce výši 177.446,63 Kč zanikla tímto započtením, a proto nemohlo být žalobě v tomto rozsahu vyhověno, jak je uvedeno ve výroku II. Příslušenství ze zákona sleduje osud pohledávky, a proto se zamítavý výrok vztahuje i na příslušenství.

Ve výroku III. soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle kritérií uvedených v § 142 odst. 2 o.s.ř., tedy podle úspěchu ve věci s přihlédnutím k ustanovení § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. Žalovaný dovozoval, že žalobce vzal žalobu částečně zpět, pokud jde o částku 258.056,- Kč, bezdůvodně a že tedy ve smyslu ustanovení § 146 odst. 2 o.s.ř. zavinil, že řízení muselo být v tomto rozsahu zastaveno. Tak tomu však není. Nelze zaměňovat procesní zavinění, tedy nedůvodnost uplatnění nároku ve smyslu § 146 odst. 2 věta první o.s.ř., s tím, že byl vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, a pro chování žalovaného či jiného účastníka řízení byl tento původně oprávněný návrh vzat zpět. Jestliže byla žaloba podána 16. 12. 2015 a žalobce vzal postupně žalobu částečně zpět podáními ze dne 13. 4. 2016 či 24. 5. 2016 na základě toho, že bylo buď plněno dodatečně, nebo se žalobce zmýlil v názoru na zánik své pohledávky započtením (byť plnění ve výši 258.056,- Kč z pojistné události poukázal nikoli žalobci ale přímo servisu, ve kterém bylo opraveno vozidlo poškozené při pojistné události č. [REDAKCE]), pak nejde o procesní zavinění, ale o hmotněprávní omyl žalobce. Sám žalovaný dokládá své tvrzení listinou o ukončení šetření pojistné události č. 5583603 z 1. 9. 2016, tedy zhruba 3/4 roku po podání žaloby (až poté mohl žalobce plnit, resp. započtením takového plnění způsobit dodatečný zánik části své pohledávky). Jestliže následně část pohledávky zanikne, případně je oprávněný v omylu, že zanikla, a na základě toho bere zpět tu část žaloby, která rozhodně původně byla podána oprávněně, nelze z toho vyvozovat procesní zavinění zpětvzetí žaloby ve smyslu ustanovení § 146 odst. 2 věta první. Naopak je namístě rozhodnout podle věty druhé téhož ustanovení, a tedy procesní zavinění přičíst k tíži žalovaného. Z těchto východisek soud vyšel při propočtu náhrady nákladů řízení. Je třeba vzít v úvahu původní předmět řízení 892.019,- Kč, z něhož byla zamítnuta pouze částka 177.443,63 Kč. Pouze tato část je procesním neúspěchem žalobce, tedy ve vztahu k původnímu předmětu řízení 19,9 %, z čehož vyplývá úspěch žalobce v rozsahu 80,1 %, ať již z důvodů procesních (dílní zpětvzetí žaloby, která byla podána důvodně, ale bylo posléze plněno), nebo z důvodů hmotněprávních - vyhovění žalobě rozsudkem pro uznání. Úspěch a neúspěch se sčítají, takže odečtem neúspěchu žalobce vychází (jako rozdíl 80,1 minus 19,9) nárok žalobce na 60,2 % jeho důvodných nákladů řízení.

Aby bylo možno zjistit plnou výši nákladů řízení na straně žalobce, je třeba vzít v úvahu soudní poplatek ve výši toliko 25.891,- Kč, když v souvislosti s částečným zpětvzetím žalobce ještě před prvním jednáním byl žalobci vrácen přeplatek původně zaplaceného poplatku (35.681 - 9.790 = 25.891), a k tomu je třeba přičíst náklady právního zastoupení. Odměnu na jeden úkon právní služby je třeba rozdělit podle toho, z jakého předmětu se odvíjela před částečným zastavením a po částečném zastavení řízení, resp. po vydání částečného rozsudku pro uznání. Prvých šest úkonů právní služby je tedy spojeno s odměnou 11.900,- Kč za jeden úkon právní služby, což je za převzetí věci, výzvu k plnění, podání žaloby, věcné vyjádření s věcným a právním rozbohem a účast u prvních dvou jednání dne 18. 4. 2016 a 11. 5. 2016, zde přísluší celkem 71.400,- Kč bez DPH a za jednání dne 14.

9. 2016 a 12. 10. 2016 již přísluší sazba odvozená od sníženého předmětu řízení, tedy z aktuální částky uvedené v záhlaví - zde činí hodnota jednoho úkonu právní služby 9.260,- Kč. Rozsudek byl vyhlášen samostatně, ale při vyhlášení rozsudku dne 19. 10. 2016 nebyl přítomen žádný z právních zástupců, oba se omluvili, takže ve vztahu k tomuto vyhlášení nebyla účtována ani část úkonu právní služby. Za dva úkony právní služby za poslední dvě jednání tedy náleží celkem 18.520,- Kč, takže celkově na úkonech právního zastoupení přísluší částka 89.920,- Kč. K tomu náleží 2.400,- Kč jako 8x paušál po 300,- Kč, dále 16 půlhodin účtovaných jako ztráta času za cesty na jednání a zpět, a jízdné 336,- Kč za jízdu autobusem Praha – Kladno a zpět ke čtyřem jednáním, tedy při ceně jízdenky za jednu cestu je to 8x 42,- Kč. K celkovým nákladům 94.256,- Kč je zapotřebí přičíst 21 % DPH, což je 19.793,76 Kč. K nákladům právního zastoupení 114.049,76 Kč je nutno připočítat soudní poplatek 25.891,- Kč, celkově tedy vznikly žalobci náklady spojené s tímto řízením ve výši 139.940,76 Kč. To je částka představující 100 % těchto nákladů, a jak je zdůvodněno výše, žalobci vznikl nárok na 60,2 % těchto nákladů. Výsledný propočet vychází na 84.244,338 Kč, tedy po přiměřeném zaokrouhlení na částku 84.244,- Kč. Při vyhlášení rozsudku se soud dopustil početní chyby a opravu této nesprávně vyhlášené částky formou opravného usnesení ve smyslu ustanovení § 164 a § 166 o.s.ř. zapracoval do písemného vyhotovení rozsudku. Částku 84.244,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do rukou jeho právního zástupce podle § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze zásadně podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení, ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího, ve dvou vyhotoveních, proti rozsudku pro uznání (výrok I), však mohou být odvolacím důvodem jen skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání anebo vady pokud by jimi řízení trpělo, které jsou uvedeny v § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř., tedy pokud by nebyly splněny podmínky řízení, nebo by rozhodoval věcně nepřislušný soud 1. stupně, nebo by rozhodnutí soudu 1. stupně vydal vyloučený soudce nebo by soud 1. stupně byl nesprávně obsazen. Z jiných důvodů není odvolání do výroku I. možné.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem plněna dobrovolně, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Kladně dne 19. října 2016

JUDr. Jarmila Tůmová ,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Koudelková